

„Nefňukej,“ zasmála se Nessa. „Pár kapek krve tě stejně neomlouvá. Ve skřínce je náplast, dej si ji na bebí a pokračuj.“

Flynn upustil jehlu na deku a opatrně se vysoukal zpod rámu. Babička Lucy by ho strašila ve snech, kdyby její dílo nějak poničil, i když ta deka byla hrozně ošklivá. Otřel si prst ubrouskem, zalepil ho a zase se posadil.

„Vymyslela jsem pro nás systém,“ promluvila April. „Tohle je totiž ta největší možná deka – teda třicet svislých a dvacet čtyři vodorovných řad čtverečků,“ zašermovala rukama nad pokrývkou.

„Což znamená?“ Flynn se opět chopil jehly, ale už postupoval opatrněji.

„Což znamená, že každý z nás k sobě musí spíchnout deset čtverců každý den,“ vysvětlovala April, „abychom dokončili jednu řadu a mohli přejít k další.“

„A za dvacet čtyři dní to bude hotový,“ dodala Nessa.

„To chcete šít sedm dní v týdnu?“ zeptal se Flynn.

„Na tom se ještě musíme dohodnout a taky na tom, jestli neudělat za den víc než jednu řadu,“ řekla April.

„Rychleji to asi nepůjde, protože se nám to pokrouť,“ zamračila se Nessa.

„Já hlasuju pro jednu řadu a dost,“ řekl Flynn.

„Ale jenom když to budeš mít tak hezký jako my dvě,“ namítla Nessa. „Jinak nám to ženský z klubu neuznají.“

Flynn se zadíval na jejich stehy a měl dojem, že i ty jeho jsou dostatečně drobné a úhledné. „Myslím, že na mojí práci nic nenajdou. Ale po deseti čtvercích mi zím.“

„Takže asi dohodnuto,“ řekla April, aniž zvedla hlavu od práce. „Jenom se nezblázni, když to budeme mít hotový dřív než ty.“

„Klidně si dejte závod,“ zasmála se Nessa. „Já ale nehraju, protože mě ta práce baví a chci si to užít.“

„No teda, viděly jste tohle?“ Flynn udiveně zíral na čtverec látky, kterou držel v ruce.

„Copak? Píchl ses znova do prstíčku?“ zeptala se April.

„Ne, ale mám dojem, že jsem pochopil aspoň část toho, proč je tahle deka tak důležitá a proč se zdá tak divně sestavená. Jinde Lucy opravdu používala promyšlené vzory, ale tady ne. Chcete vědět proč?“

„No jasně že chceme!“ vybafla Nessa, ale pak zadržela dech. „No jo, už asi vím, o čem mluvíš.“

„Vysvětlíte mi to?“ ozvala se April.

„Prohlídni si pořádně ty kousky, co právě sešíváš,“ řekla Nessa. „Co ti ten čtverec, co držíš, připomíná?“

„Aha,“ usmála se April. „To je kousek šatů, co mi babička ušila, když jsem šla poprvý do školky. Nepamatovala bych si to, ale ukázala mi fotku z toho dne.“

„A tohle,“ Flynn zapíchl prst do čtverce před sebou, „je zas látka z košile, kterou mi šila, když jsem byl zhruba stejně starý. Každý léto jsem dostal pár nových a máma chtěla, abych si je šetřil na první školní den.“

Nessa pohladila látku, kterou právě sešívala. „No jo, vždyť to byly kdysi moje šatečky od ní. A vsadím se, že když si tu deku pořádně prohlídneme, každý z těch čtverců bude zbytek něčeho, co pro nás ušila. To nejsou náhodně rozhozený kousky, ale památeční patchwork. Nemůžu uvěřit, že si to celý ty roky schovávala. Není možný, že nechala sepsat závěť a vymyslela tuhle deku, protože tušila, že brzo umře?“

„U Lucy je možný všechno,“ hádala April. „Se mnou mluvila, jenom když byla rozčilená, což bylo skoro vždycky.“